

Arrest

nr. 159 233 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUWERS, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan. U verklaarde dat u in 2003 Pakistan verliet nadat u ruzie kreeg met de broers van een meisje met wie u wilde huwen. De familie van haar was tegen uw relatie gekant en u werd éénmaal door hen aangevallen. Omwille van de ruzie en bedreigingen besloot uw familie dat u Pakistan moest verlaten. U reisde met uw paspoort via Moskou naar Duitsland waar uw vingerafdrukken werden genomen. U vroeg nadien in België asiel aan op 17 december 2003. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nam een beslissing tot weigering van verblijf en u werd naar Duitsland terug

geleid. U kwam echter opnieuw naar België waar u in 2009 een aanvraag tot regularisatie indiende die negatief werd afgesloten. U werd in 2015 opgepakt bij een controle op zwartwerk en opgesloten in het gesloten centrum te Brugge. Op 8 oktober 2015 werd een repatriëring voorzien, maar u verzette zich daartegen en u diende een tweede asielaanvraag in op 13 oktober 2015.

In het dossier bevinden zich kopieën van uw paspoort, Nicop kaart en geboorteakte. U legde verder kopieën voor van volgende stukken: een medisch stuk, een brief van bevriende mensen in België en hun paspoorten en drie FIR's (First Information Report).

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste vraagt u pas zeer laattijdig opnieuw asiel aan waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo dient er te worden vastgesteld dat u meer dan tien jaar in België verbleef alvorens opnieuw asiel aan te vragen, daar waar uit uw relaas kan worden opgemaakt dat uw problemen reeds in 2003 gekend waren. U hebt pas opnieuw asiel aangevraagd nadat u in 2015 werd opgepakt voor zwartwerk en dan nog pas nadat u zich verzette tegen een eerste poging tot repatriëring. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiare bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een (nieuwe) asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en na een eerste negatieve administratieve beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag (die niet inhoudelijk werd behandeld), hier jarenlang verbleef alvorens dan pas opnieuw asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Zo kan ten slotte worden opgemerkt dat u in 2003 geen asiel aanvraagde in Duitsland, noch voor uw eerste verblijf in België, noch nadat u vanuit België werd terug gestuurd naar Duitsland. Aldus komt uw asielaanvraag eerder over als een ultiem middel om uw repatriëring te ontlopen dan een oprechte vraag naar bescherming.

Ten tweede moet het CGVS vaststellen dat u bij het indienen van uw eerste asielaanvraag in 2003 nergens op geen enkel ogenblik uw beweerde problemen in Pakistan hebt aangehaald. U werd weliswaar slechts kort gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaringen DVZ vragen vraag 1 tot en met 45, 17/12/2003) in het kader van een Dublinonderzoek, maar u hebt daarbij nergens melding gemaakt van uw relatie met het meisje, noch maakte u melding van enige problemen die u daardoor zou gehad hebben. Nochtans werd u kort gevraagd naar de motieven van vertrek (zie vraag 41, p.11 verklaring DVZ 17/12/2003) én werd u gevraagd naar uw burgerlijke staat waar u had kunnen verwijzen naar uw plan om met haar te huwen in Pakistan (zie vraag 10-13 p.2 verklaring DVZ 17/12/2003). Meer zelfs, u hebt daar als reden van vertrek in 2003, verklaard dat u enige erfgenaam was van de gronden en dat u werd bedreigd (zie vraag 41, p.11 verklaring DVZ 17/12/2003). Daarvan hebt u bij het indienen van uw tweede asielaanvraag niets verteld, ondanks u werd gevraagd of er naast de problemen als gevolg van de verboden relatie nog andere problemen kende die u het land hebben doen verlaten (zie gehoorverslag CGVS 20/11/2015 p. 9). In het kader daarvan is het opmerkelijk dat u in 2003 verklaarde enige erfgenaam te zijn en geen broers en zussen te hebben (zie vraag 32 en 41, p.9 en 11 verklaringen DVZ 17/12/2003), terwijl u nu ten aanzien van het CGVS aangeeft dat u twee broers en één zus hebt die in Pakistan zijn (zie gehoorverslag CGVS 20/11/2015 p.3). Deze vaststellingen tasten op zeer ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid danig aan.

Ten derde legde u verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u dat u na het incident met de broers van uw vriendin naar het ziekenhuis moest en dat u geen klacht indiende bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.9). U gaf zelfs expliciet aan dat u niet probeerde de overheid in te lichten van uw problemen. Echter blijkt nadien dat u FIR's voorlegt waarbij uit de vertaling kan worden opgemaakt dat één van die FIR's een aanklacht van uw vader betreft, zijnde Naseer Ahmad (zie FIR in blauwe map in het administratieve dossier). Daaruit blijkt dat uw vader klacht indiende, iets waar u blijkbaar niet van op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS p.11). Meer zelfs, u wist niets van de FIR's. U had ze niet

nagelezen en kon niet vertellen wat er in staat. Dit ondermijnt volledig uw geloofwaardigheid. Immers indien u wegens zulk incident het land moest verlaten, kan worden verwacht dat u op de hoogte bent van het verloop van deze zaak, mede daar u blijkaar contact onderhoudt met uw familie in Pakistan. Bovendien blijkt uit de inhoud dat het incident zou hebben plaatsgevonden bij u thuis (zie inhoud FIR, vertaling in blauwe map) en niet in het dorp waar uw vriendin woonde zoals u verklaarde tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS p.7). Zo verklaarde u eerst dat uw toenmalige vriendin ondertussen is gehuwd met iemand anders en dat u niet meer met haar wilt huwen (zie gehoorverslag CGVS p.5), terwijl u later tegenover het CGVS verklaarde dat u niet weet of ze ondertussen is gehuwd (zie gehoorverslag CGVS p.8). U legde aldus tegenstrijdige verklaringen af. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u zich op geen enkele manier blijkt te hebben geïnformeerd naar haar, terwijl ze toch de reden zou zijn geweest dat u uw land diende te ontvluchten, komt niet ernstig over en ondermijnt volledig uw algemene geloofwaardigheid. Zo verklaarde u meermaals door de broers van haar te zijn aangevallen (zie verklaring DVZ 13/10/2015 vraag 2, vraag 5, zie gehoorverslag CGVS p.4) om dan even later tijdens het gehoor van het CGVS te verklaren dat u eigenlijk niet meer wist of u werd aangevallen door haar broers of andere verwanten (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Zo verklaarde u ten slotte bij de DVZ, bij het indienen van uw tweede asielaanvraag dat u een relatie zou hebben gehad van drie jaar (zie verklaring DVZ vraag 2.3). Echter blijkt na navraag dat u haar in werkelijkheid slechts enkele keren ontmoette. U zou haar de eerste keer niets eens hebben gesproken en daarna zou u een brief hebben gestuurd en haar nog één keer ontmoet hebben (zie gehoorverslag CGVS). Zelfs als dit al problematisch zou zijn in de Pakistaanse context, kan moeilijk worden aangenomen dat dit een dermate incident te weeg brengt dat u nu, na zovele jaren niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst waar uw familie nu nog steeds zou verblijven.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het

geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve verwijst het CGVS naar bepaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Daaruit blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

In elk geval merkt het CGVS hier op dat u destijds in 2003 met uw eigen paspoort vertrok van Pakistan naar Europa (zie gehoorverslag CGVS p.3).

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Ten eerste vraagt u pas zeer laattijdig opnieuw asiel aan waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo dient er te worden vastgesteld dat u meer dan tien jaar in België verbleef alvorens opnieuw asiel aan te vragen, daar waar uit uw relaas kan worden opgemaakt dat uw problemen reeds in 2003 gekend waren. U hebt pas opnieuw asiel aangevraagd nadat u in 2015 werd opgepakt voor zwartwerk en dan nog pas nadat u zich verzette tegen een eerste poging tot repatriëring. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een (nieuwe) asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en na een eerste negatieve administratieve beslissing in het kader van uw eerste asielaanvraag (die niet inhoudelijk werd behandeld), hier jarenlang verbleef alvorens dan pas opnieuw asiel aan te vragen, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Zo kan ten slotte worden opgemerkt dat u in 2003 geen asiel aanvroeg in Duitsland, noch voor uw eerste verblijf

in België, noch nadat u vanuit België werd terug gestuurd naar Duitsland. Aldus komt uw asielaanvraag eerder over als een ultiem middel om uw repatriëring te ontlopen dan een oprechte vraag naar bescherming.

Ten tweede moet het CGVS vaststellen dat u bij het indienen van uw eerste asielaanvraag in 2003 nergens op geen enkel ogenblik uw beweerde problemen in Pakistan hebt aangehaald. U werd weliswaar slechts kort gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaringen DVZ vragen vraag 1 tot en met 45, 17/12/2003) in het kader van een Dublinonderzoek, maar u hebt daarbij nergens melding gemaakt van uw relatie met het meisje, noch maakte u melding van enige problemen die u daardoor zou gehad hebben. Nochtans werd u kort gevraagd naar de motieven van vertrek (zie vraag 41, p.11 verklaring DVZ 17/12/2003) én werd u gevraagd naar uw burgerlijke staat waar u had kunnen verwijzen naar uw plan om met haar te huwen in Pakistan (zie vraag 10-13 p.2 verklaring DVZ 17/12/2003). Meer zelfs, u hebt daar als reden van vertrek in 2003, verklaard dat u enige erfgenaam was van de gronden en dat u werd bedreigd (zie vraag 41, p.11 verklaring DVZ 17/12/2003). Daarvan hebt u bij het indienen van uw tweede asielaanvraag niets verteld, ondanks u werd gevraagd of er naast de problemen als gevolg van de verboden relatie nog andere problemen kende die u het land hebben doen verlaten (zie gehoorverslag CGVS 20/11/2015 p. 9). In het kader daarvan is het opmerkelijk dat u in 2003 verklaarde enige erfgenaam te zijn en geen broers en zussen te hebben (zie vraag 32 en 41, p.9 en 11 verklaringen DVZ 17/12/2003), terwijl u nu ten aanzien van het CGVS aangeeft dat u twee broers en één zus hebt die in Pakistan zijn (zie gehoorverslag CGVS 20/11/2015 p.3). Deze vaststellingen tasten op zeer ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid danig aan.

Ten derde legde u verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Zo verklaarde u dat u na het incident met de broers van uw vriendin naar het ziekenhuis moest en dat u geen klacht indiende bij de politie (zie gehoorverslag CGVS p.9). U gaf zelfs expliciet aan dat u niet probeerde de overheid in te lichten van uw problemen. Echter blijkt nadien dat u FIR's voorlegt waarbij uit de vertaling kan worden opgemaakt dat één van die FIR's een aanklacht van uw vader betreft, zijnde Naseer Ahmad (zie FIR in blauwe map in het administratieve dossier). Daaruit blijkt dat uw vader klacht indiende, iets waar u blijkbaar niet van op de hoogte was (zie gehoorverslag CGVS p.11). Meer zelfs, u wist niets van de FIR's. U had ze niet nagelezen en kon niet vertellen wat er in staat. Dit ondermijnt volledig uw geloofwaardigheid. Immers indien u wegens zulk incident het land moest verlaten, kan worden verwacht dat u op de hoogte bent van het verloop van deze zaak, mede daar u blijkbaar contact onderhoudt met uw familie in Pakistan. Bovendien blijkt uit de inhoud dat het incident zou hebben plaatsgevonden bij u thuis (zie inhoud FIR, vertaling in blauwe map) en niet in het dorp waar uw vriendin woonde zoals u verklaarde tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS p.7). Zo verklaarde u eerst dat uw toenmalige vriendin ondertussen is gehuwd met iemand anders en dat u niet meer met haar wilt huwen (zie gehoorverslag CGVS p.5), terwijl u later tegenover het CGVS verklaarde dat u niet weet of ze ondertussen is gehuwd (zie gehoorverslag CGVS p.8). U legde aldus tegenstrijdige verklaringen af. Wat er ook van zij, de vaststelling dat u zich op geen enkele manier blijkt te hebben geïnformeerd naar haar, terwijl ze toch de reden zou zijn geweest dat u uw land diende te ontvluchten, komt niet ernstig over en ondermijnt volledig uw algemene geloofwaardigheid. Zo verklaarde u meermaals door de broers van haar te zijn aangevallen (zie verklaring DVZ 13/10/2015 vraag 2, vraag 5, zie gehoorverslag CGVS p.4) om dan even later tijdens het gehoor van het CGVS te verklaren dat u eigenlijk niet meer wist of u werd aangevallen door haar broers of andere verwanten (zie gehoorverslag CGVS p.6 en 7). Zo verklaarde u ten slotte bij de DVZ, bij het indienen van uw tweede asielaanvraag dat u een relatie zou hebben gehad van drie jaar (zie verklaring DVZ vraag 2.3). Echter blijkt na navraag dat u haar in werkelijkheid slechts enkele keren ontmoette. U zou haar de eerste keer niets eens hebben gesproken en daarna zou u een brief hebben gestuurd en haar nog één keer ontmoet hebben (zie gehoorverslag CGVS). Zelfs als dit al problematisch zou zijn in de Pakistaanse context, kan moeilijk worden aangenomen dat dit een dermate incident te weeg brengt dat u nu, na zovele jaren niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst waar uw familie nu nog steeds zou verblijven.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Volledigheidshalve verwijst het CGVS naar bepaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Daaruit blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een

gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

In elk geval merkt het CGVS hier op dat u destijds in 2003 met uw eigen paspoort vertrok van Pakistan naar Europa (zie gehoorverslag CGVS p.3).

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).".

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

2.5. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen en geeft aan de asielprocedure in Duitsland niet te hebben voortgezet, te zijn teruggekeerd naar België en niets te begrijpen van deze procedureregels, met als gevolg dat zijn asielmotieven nooit onderzocht zijn geweest. Met een dergelijk algemeen betoog weerlegt noch verschoont verzoeker de bovenstaande vaststellingen. Zo werd vastgesteld dat verzoeker in België reeds in 2003 asiel aanvroeg, meer dan tien jaar in België verbleef alvorens opnieuw asiel aan te vragen nadat hij in 2015 werd opgepakt voor zwartwerk en dan nog pas nadat hij zich verzette tegen een eerste poging tot repatriëring. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relatieveert als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekers asielaanvraag niet om redenen van overmacht laatstijdig werd ingediend, doch dat het eerder een eigen keuze van verzoeker betrof, die hij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken. Bovendien stelt verzoeker zelf aanvragen tot regularisatie van zijn verblijf te hebben ingediend. Verzoeker was er aldus wel degelijk van op de hoogte dat zijn verblijf in België precair was en hij kan dan niet zonder meer aanvoeren de procedureregels niet te begrijpen. Er kan wel degelijk worden verwacht dat verzoeker zich dienaangaande informeert.

Waar verzoeker stelt dat hij bij terugkeer opnieuw zal worden gevisieerd door de broers, aangezien deze vete nooit is bijgelegd geweest en dergelijke vetes, die zeer veel voorkomen in Pakistan en meestal vrouwen en land betreffen, zelden vreedzaam worden opgelost en de politie en overheid niet kan tussenkomen, gaat verzoeker voorbij aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing waarbij tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag werd besloten. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier afbreuk aan kunnen doen. Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke. Waar verzoeker naar algemene informatie verwijst met betrekking tot het bestaan van dergelijke vetes in Pakistan en het feit dat deze zelden vreedzaam worden opgelost, moet eveneens worden opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en

vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Voorts komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van losse beweringen en theoretische beschouwingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Verzoeker maakt, gelet op de hierboven gedane vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

C. DIGNEF